

Arrest

nr. 59 482 van 11 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X (alias X)

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (alias X) , die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. OUHADID, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnen kwam op 27 februari 2010, verklaarde er zich op 28 februari 2010 vluchteling.

1.2. Op 15 maart 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Gojra. U zou in het verleden een grondconflict hebben met leden van de Ane kaste. Dit zouden machtige mensen zijn met politieke connecties. Zij zouden uw grond hebben willen stelen. Hierdoor zou u besloten hebben om in april 2009 Pakistan te verlaten. U zou naar Griekenland gegaan zijn waar uw vingerafdrukken werden

afgenomen en waar u een asielaanvraag indiende. U weet niet juist wat het resultaat was van deze asielaanvraag, maar via een advocaat wist u een soort tijdelijke verblijfsvergunning te bemachtigen. Uw vader zou u gevraagd hebben om terug te keren naar Pakistan, dus zou u eind september 2010 teruggevoegen zijn, met gebruik van uw eigen paspoort. Jullie zouden jullie grond hebben willen verkopen. In december 2010 zou u met uw familie naar jullie grond gegaan zijn. Hier zouden jullie geconfronteerd zijn met jullie tegenstanders. Er zou een gevecht ontstaan zijn en er zou geschoten zijn. U zou twee mensen doodgeschoten hebben. U zou gevlucht zijn en u zou vernomen hebben dat men een "FIR" (First Information Report) tegen u ingediend had. U zou opnieuw naar Griekenland gevlucht zijn. U zou vernomen hebben dat u ook daar gezocht werd door uw tegenstanders, dus zou u een paspoort gekocht hebben. Met dit paspoort zou u naar België gereisd zijn. U diende hier een asielaanvraag in onder een valse naam. U legt geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Hoewel u bij uw aankomst in België en tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) steeds had verklaard dat uw naam Shahzad Adnan is, verklaarde u bij aanvang van uw gehoor door het CGVS plots dat uw naam eigenlijk Sikander Hiatt is (gehoorverslag CGVS p. 2). Uw vrees voor deportatie valt niet te verzoenen met het achterhouden van uw identiteit. Overigens legde u geen enkel document voor dat deze nieuwe identiteit kon staven, zodat u noch uw identiteit, noch uw nationaliteit aannemelijk wist te maken. Tijdens uw gehoor voor de DVZ werd er u op gewezen dat uw vingerafdrukken in mei 2009 afgenomen werden in Griekenland, maar u ontkende ooit in Griekenland geweest te zijn; u zou Pakistan pas in 2010 verlaten hebben. Voor het CGVS gaf u dan weer toe dat u inderdaad tussen 2009 en 2010 in Griekenland verbleef, maar u zou in september 2010 teruggekeerd zijn naar Pakistan (gehoorverslag CGVS p. 2). Opnieuw heeft u dus geprobeerd om de ware toedracht achterwege te houden. U kon uw bewering in 2010 teruggekeerd te zijn naar Pakistan op geen enkele manier staven (gehoorverslag CGVS p. 4). Dat uw terugkeer naar Pakistan in 2010 ongeloofwaardig is, blijkt ook uit de vaststelling dat u noch het vluchtnummer, noch de luchtvaartmaatschappij van uw vlucht terug naar Pakistan kon doorgeven (gehoorverslag CGVS p. 4).

Dat u niet aannemelijk kunt maken daadwerkelijk aanwezig geweest te zijn in Pakistan in december 2010, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering betrokken te zijn in een schietpartij die daar en toen plaatsvond. Uw vage verklaringen hieromtrent ondersteunen deze stelling. Zo verklaarde u daar aanwezig te zijn daar u uw grond diende te verkopen, maar u wist niet eens wie de kopers waren; u kende ze niet bij naam (gehoorverslag CGVS p. 5). U beweerde twee mensen doodgeschoten te hebben, maar u kende hun namen niet. U beweerde dat één van hen familie was van uw tegenstanders, maar later diende u toe te geven dit eigenlijk niet te weten (gehoorverslag CGVS p. 5). U beweerde dat er een "FIR" tegen u werd ingediend, maar u wist niet wanneer dit gebeurde (gehoorverslag CGVS p. 5). Hoewel u beweerde dat een neef van u ook omkwam bij de schietpartij wist u niet zeker of uw familie ook juridische stappen had genomen (gehoorverslag CGVS p. 5, 6). Voorts heeft u geen enkele notie van de huidige stand van zaken van deze "FIR". U verklaarde dat u uw familie telefonisch niet kon bereiken, maar u heeft zelfs niet de moeite genomen om hen op andere manieren te contacteren, zoals door een brief te schrijven (gehoorverslag CGVS p. 6). Uw opvallend gebrek aan interesse breekt uw ingeroepen vrees volledig af. Daar u zelf toegaf twee mensen doodgeschoten te hebben, zou gezien de ernst van een mogelijke aanklacht uw interesse toch gewekt moeten zijn. U legde ook geen enkel document voor dat op het bestaan van deze aanklacht zou kunnen wijzen. Voorts beweerde u dat uw tegenpartij machtig was, maar gevraagd naar de aard van hun macht bleef u uiterst vaag. U beweerde dat de familie connecties had met iemand van de People's Party, maar u wist niet met wie, of welke macht deze persoon zou hebben (gehoorverslag CGVS p.3). Uw vrees voor deze mensen is dan ook ongeloofwaardig. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat deze mensen u in Griekenland zouden zoeken. Gezien de hoeveelheid en de aard van uw ongeloofwaardige verklaringen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw asielrelaas. Er zijn dan geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan de subsidiaire bescherming.

Tenslotte dient opgemerkt dat u niet in het bezit bent van enig identiteits- en/ of reisdocument, waardoor uw identiteit en/ of reisweg niet kunnen worden nagegaan. Gezien uw bewering dat u een andere identiteit heeft dan diegene die u eerder doorgaf, mag van u een doorslaggevend identiteitsbewijs worden verwacht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker is het niet eens met de bestreden beslissing en is van mening dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Hij is van oordeel dat er geen enkel onderzoek gevoerd werd door het Commissariaat-generaal. Dit legt volgens verzoeker ook de snelheid uit waarmee een beslissing genomen werd, een snelheid die niet volledig uitgelegd wordt door de versnelde procedure.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, verzoeker moet ook – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV, nr. 25.244 van 27 maart 2009).

In casu stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast dat er (i) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers identiteit en nationaliteit aangezien hij hieromtrent tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal en aangezien hij geen enkel document neerlegt dat zijn (nieuwe) identiteit kan bewijzen (ii) hij een poging heeft ondernomen de ware toedracht omtrent een verblijf in Griekenland te verhullen, (iii) zijn beweerde terugkeer naar Pakistan vanuit Griekenland niet geloofwaardig is waardoor ook aan zijn betrokkenheid bij een schietpartij geen geloof kan worden gehecht, (iv) verzoekers gebrek aan interesse over het verder verloop van zijn problemen in Pakistan breekt de door hem ingeroepen vrees volledig af.

Verzoekers verwijt dat de commissaris-generaal geen onderzoeksdaden heeft verricht is niet dienstig. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). Ook het verwijt dat de beslissing te snel zou genomen zijn, is niet ernstig. Verzoeker toont immers verder niet aan op welke wijze de snelheid van het nemen van de bestreden beslissing een invloed zou kunnen gehad hebben op de bestreden beslissing zelf.

2.3. Verzoeker verklaart dat hij gelogen heeft over twee belangrijke punten uit zijn relaas, te weten zijn naam en het land waar hij vandaan kwam, uit schrik om teurggestuurd te worden naar Griekenland of Pakistan. Pas na het gehoor van 4 maart 2011 ontmoette verzoeker zijn raadsman en pas toen begreep hij ook het gehele belang van het gehoor van 11 maart 2011. Zijn raadsman legde hem uit dat, niettegenstaande het wantrouwen en de vrees die hij kan hebben ten aanzien van de autoriteiten die gelast zijn met de waarachtigheid te beoordelen van zijn woorden, hij er alle belang bij heeft om de hele waarheid te vertellen, niettegenstaande de afwezigheid van documenten, opdat zijn verhaal coherent en geloofwaardig zou zijn. Wat betreft de afwezigheid van documenten wijst verzoeker er op dat hij opgesloten is en dat de communicatiemiddelen met de buitenwereld beperkt zijn. Ook heeft hij geen enkel contact meer met zijn familie in Pakistan sedert zijn aankomst in Griekenland in december 2010. Verder verduidelijkt verzoeker nogmaals dat een smokkelaar hem een vals paspoort en een vliegtuigticket voor België heeft bezorgd. Zijn Pakistaans paspoort heeft hij niet gerecupereerd. Bijgevolg kan hem niet worden verweten geen documenten te kunnen bijbrengen, hij is sedert minder dan een maand in België en wordt hier vastgehouden. Voor de afwezigheid van documenten roept hij overmacht in. Het onderzoek van zijn aanvraag dient op basis van het verhaal te gebeuren dat hij in alle oprechtheid heeft gebracht op 11 maart 2011.

2.4. Verzoekers vrees om te worden gedeporteerd is geen afdoende verklaring ter verdediging van zijn leugenachtige verklaringen omtrent zijn identiteit en een verblijf in Griekenland.

Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, , *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 205).

Verzoekers bedrieglijke verklaringen over zijn identiteit in samenhang met het verzwijgen van een eerder verblijf in Griekenland ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het relaas. Verzoekers leugenachtige verklaringen over zijn identiteit klemmen des te meer nu hij geen begin van bewijs kan neerleggen omtrent zijn (tweede) identiteit en nationaliteit en dienaangaande geen aannemelijke verklaring geeft.

Waar verzoeker beweert dat hij beperkt is om contact op te nemen omdat hij opgesloten is, merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij van 2009 tot september 2010 – tijdens zijn verblijf in Griekenland – wel in contact stond met zijn familie (gehoor CGVS p. 3). Bijgevolg kan er van hem verwacht worden dat hij toen al informatie of documenten zou hebben kunnen verzamelen over zijn aangehaalde problemen. Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn vader hem bij zijn tweede vertrek uit Pakistan in december 2010 nog op de hoogte bracht van een FIR tegen verzoeker. Bijgevolg mag van verzoeker verwacht worden dat hij zijn vader hierover meer vragen zou hebben gesteld én dat hij zijn vader eveneens zou bevroegd hebben over de stappen die verzoekers familie reeds tegen hun belagers zou hebben ondernomen. Waar verzoeker beweert geen verbinding te krijgen met zijn ouders, stelt de Raad vast dat dit een louter hypothetische bewering is die verzoeker op geen enkele manier concreet maakt. Het manifeste gebrek aan interesse bij verzoeker doet dan ook ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk waarom hij zijn vader niet verzocht heeft hem de FIR op te sturen vanaf het ogenblik dat hij op de hoogte werd gesteld van het bestaan ervan.

Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoeker aanvankelijk bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijf in Griekenland en over zijn beweerde vertrek uit Pakistan. Verzoeker verklaarde vanuit Griekenland met het vliegtuig te zijn teruggekeerd naar Pakistan, met een tussenlanding in Dubai. Hij moet bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken of en wanneer hij is teruggekeerd naar Pakistan. Hij legt echter geen enkel stuk neer ter staving van zijn reisweg. Bijgevolg oordeelde de commissaris-generaal terecht dat verzoeker zijn terugkeer naar Pakistan niet aannemelijk heeft gemaakt. Aangezien verzoeker zijn terugkeer niet aannemelijk heeft gemaakt en dus niet aantoonbaar effectief verbleven te hebben in Pakistan van september 2010 tot december 2010 toont hij evenmin aan betrokken te zijn geweest in een schietincident.

De vaststelling dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit en nationaliteit, hij geen geloofwaardige verklaringen aflegde over zijn beweerde problemen en hiervan evenmin enig document neerlegt en dat hij geen interesse heeft getoond in de ontwikkelingen van zijn problemen maakt dat de commissaris-generaal terecht heeft kunnen besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt vervolging te vrezen in vluchtelingrechtelijke zin.

Verzoeker werkt in zijn verzoekschrift geenzins op concrete wijze uit waarom hij zich zou kunnen beroepen op de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en bovendien dat hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen. Bijgevolg is het niet mogelijk om in te schatten of er al dan niet een reëel risico op ernstige schade voorhanden is. Het reële risico moet immers in concreto worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

A. VAN ISACKER